

השוכר את הפועל פרק חמישי עבודה זרה.ע.

עין משפט
נר מצוה

ע"א א מ"י פ"ב מהל'
מאכלות אסורות
הכלה כו טו"ע י"ד ס'
קטע סעיף יד:
פ"ב מ"י שם הל' כ"א סמג
לאוין קמח טו"ע י"ד
ס' קמח פ"ג:
פ"א ג מ"י שם הל' כ'
סמג שם טו"ע י"ד
ס' קטע סעי' ט'
פ"ב ד מ"י שם הל' כ'
סמג שם טו"ע י"ד
ס' קטע סעיף ה'
פ"ב ד מ"י שם הל' כ'
סמג שם טו"ע י"ד
ס' קטע סעיף ה'
פ"ב ד מ"י שם הל' כ'
סמג שם טו"ע י"ד
ס' קטע סעיף ה'
פ"ב ד מ"י שם הל' כ'
סמג שם טו"ע י"ד
ס' קטע סעיף ה'
פ"ב ד מ"י שם הל' כ'
סמג שם טו"ע י"ד
ס' קטע סעיף ה'
פ"ב ד מ"י שם הל' כ'
סמג שם טו"ע י"ד
ס' קטע סעיף ה'

חמס מותר כדפרישית ללא חיישין כלל לכתחילה לעשות כתב
החמס או לחזור ולהכירו כדמשמע לפי הפשט ומ"מ נכון להחמיר
לכתחילה אך דיעבד אין להפסיד כיון דליכא חותם אפי' בלא כתב
ומכירו כדפרישית ומיהו אין נכון אם אין אותו חותם אחד מאותיות
כ"א מנופות טיט כדפרישית דמנופת
טיט חשיבא חותם אחד או ודאי אינו
מותר בלא כתב או הכרה אלא אם כן
ראה השני שנשתלם לו היין קודם לכן
את היין שהכלי נמכר ועמה הוא
הכיר את הכלי בטעניות עין ואפילו
אינו מכיר בחותם לפי שלא היה חתום
באותה שעה דלכ"כ הני ללא חיישין
ליופא מ"מ מנין לנו שהוא אותו
חזית של יין ששלם לו חצירו שמא
החליפו העובד כוכבים בחזית אחר
שהיה זו יין במנופה בטעט שמא
חזיות יין העובדי כוכבים פעמים
שמגופים בטעט כמו כן כר"ך שיהיה
נסתם לגמרי הנקב קטן שקורין
שופרסר"ל בלע"ז כדקאמר תלמודא
משום שייכא אצל כשהוא חתום
באותיות אין לחוש לכל זה דודאי
האותיות לא עשאן כי אם ישראל
ומ"מ אין לסמוך על המנופה של טיט
אך נכון הדבר למחוס פי חזית ולתת
עור הסמימה קצוב במסמרות ולכתוב
אותיות חליון על העור וחליון על
דופני קרשי החזית שאם יגביה עובד
כוכבים העור לא ידע ליישב ככתחילה
ולתת חשוק שקורין נקל"ל סבי
העגולים במקום שמחמירין אל דופני
החזית ולקובעו שם במסמרים מפני
הנעורת התחובה שם סביב שוליו
שלא יוכל העובד כוכבים להוציא יין
דרך שם ולתוכן אחרי כן במקומן
הראשון וכן הצרות לתת ולקבוע
עליהם עור מסמרים או יקבעו
נקרים לבסוף כל השולים והצרות
בצינורין זה פירש רבינו ברוך על
החתימה בפסק ומיהו נראה שכל זה
אינו כי אם לכתחילה אצל דיעבד
סגי בחתימה פי החזית לבד כיון דלא
חיישין לדברי רבינו יצחק בן יהודה
כדפריש' לעיל דאף בהסרת הנעורת
ירא הוא פן יתקלקל החזית בכך ולא
יוכל להקטין ככתחילה מיהו אין לאסור
גם זה דיעבד ומ"מ טוב להחמיר
כדברי רבינו ברוך הו"ל גפס מפומיה
ועד דפירש רבינו ברוך שר"ך שישלם
כתב עם החותם או שיחזור [לראות]
ופירש רש"י שם דלגלגל מה שאנו
אוסרים בהודיעו שהפליג היינו דוקא
כשיש לחתום שמה עובד כוכבים גנב
יין ונתן מים מתת הסקרון או החליף
טוב צרע אצל מקום שאין לחוש לכך
כגון במקום מעצר בני אדם אפילו
הם עובדי כוכבים דמרתת העובד
כוכבים לגנוב א"ע דהודיעו שהפליג
מותר ולא חיישין שמה נגע כיון
שהעובדי כוכבים זומן הוא אינם בני
ניסוך כך פירש רש"י שם מיהו נראה
(א) זה דהיינו דוקא בחזיות או
כדדוריס שאין להם רק פתח קטן
למעלה אצל גיגית או קנקן וכוס שיש
בצ"י. ודוקא היין שעל הדולבקי שרי
כתתן במתני' ורצא קמ"ל דקל לזוי כלל הודיעו שמפליג דמי' (ב) (א) גמי שאפי' על השולחן מותר ודלגלגל אומר לו הו' מזוג ושותה:
פתחו חביתא טובא. הכא לאו דוקא טובא כיון דתליין בישראל אצל במקום הו' דוקא כיון דפתחו טובא ואית דל"ג
טובא וגרס ליה במקום וכו'ן דליכא דפתחי לשום ממונא:

י"א דיין נסך לא תקיף להו. לנסוכי: כפרישיו גרידא. דשקעה
להו לנסוכי: דלהדי ביזעא שרי. אף בשמיה דמירתת ולא נגע:
דהאי גיסא והאי גיסא אסור. אף בהנאה. וכשאין נתפס על כניסתו
כנגד עסקינן שהיה לו חלק ביון דאי נתפס עליו כנגד כוליה שרי.
ואית דגרסי הו' ביזיני דשאל חורין
וסדקין ונקיעין. ובקעהו [שמות ד] מרגמו
ובזעהו: ישראל בעליונה ועובד כוכבים
בחתמיה. ויין בחתמיה וישראל
רואהו מלמעלה: שרי. כל שרי דהכא
שרי אף בשמיה דהא לא נגע קאמרינן
וכל אסיר דהכא אף בהנאה וזכולו
הלכתא כרצא: אי אית ליה לאישתמוטי.
ולומר לכן נכנסתי סמכא דעמיה
ולא מירתת דכי על להך ביתא מעיקרא
אדעתא דלנסוכי על וסבר אי משכחו
לי לאשתמוטא. ואע"ג דבנגע היין
לית ליה לאשתמוטי אסור דאי לאו
לנסוכי על למה ליה דעיל ולא דמי
למינח עובד כוכבים בחמיו [ספ']. דהתם
דכיון דברשות עיל ודעין למאי עיל
כל זמן שלא הודיעו שמפליג מותר
דסבר א' נגענא השתא אתי וחזי לי:
ואי לית ליה לאישתמוטי שרי (א) וכו'ן
דזהויל הוא על כניסתו מירתת ולא
נגע: נגעל הפונדק. ונתייחד עובד
כוכבים עס היין או שאמר ישראל
לעובד כוכבים שמור עמוד במחן
ושמור: אסור. דחיישין דלמא על
כיון דל"ל שמור סמכא דעמיה דמפליג
מיינה: שפירא דני שמיש. של ער
שבת שהיו תוקעין להבדיל בין קדש
לחול: ואי משום שבתא. וא"ת דסמכא
דעמיה דעובד כוכבים משום דלא אתי
ישראל בשבתא האמר לי איסור
גורא כו': פחוס פחוס מד' אמות.
ועומד לפוש וליכא עקירה מתחילת ד'
לסוף ארבע: טעא. שבתא: ספק
ביאה. דלא דעין עובד כוכבים אי
על אי לא על טהור ומשום הכי שרי
דשני לן ספק ביאה מציאה ודאי וספק
מגע: צקעה. שדות הרבה זו אלל
זו צימות הגשמים שזרעה היא ואין
רצים דורסין אותה והו' רשות היחיד
לעומאה וספיקא שאירעה זה הו'
ספיקא טמא: ועומאה צדה פלוגית.
באמת מן השדות ואין אנו יודעין איזו
היא: הלכתי במקום הלו. בצקעה
זו: ספק מגע טמא. דאמר נכנסתי
לשדה שהטומאה בה ואיני יודע אם
נגעתי בטומאה אם לאו: כיון דליכא
דפתחי חזיות לשום ממונא. וכיון דחזו
דחמרא הוא פרשי דבגניבותיהו
טרידי ולא מנסכי: הו' ספק ספיקא.
ספק ישראל ספק עובד כוכבים ואת"ל
עובד כוכבים ספק נגע ספק לא נגע
ובהא אפילו רבנן מודו וכי פליגי רבנן
עליה דר"א היכי דמליא שדה
טומאה דאי על לה לא אפשר
דלא האילי דליכא אלא חד ספק:
רבימא

לאותה שדה אם לא נכנסתי
לא שאני התם כיון דאיכא
זו יין ופתחו רחבה קל הוא ליגע בהם ורגילות ליגע בהן דרך מתעסק לא: שמע ישראל קל צ"י. ודוקא היין שעל הדולבקי שרי
כתתן במתני' ורצא קמ"ל דקל לזוי כלל הודיעו שמפליג דמי' (ב) (א) גמי שאפי' על השולחן מותר ודלגלגל אומר לו הו' מזוג ושותה:
פתחו חביתא טובא. הכא לאו דוקא טובא כיון דתליין בישראל אצל במקום הו' דוקא כיון דפתחו טובא ואית דל"ג
טובא וגרס ליה במקום וכו'ן דליכא דפתחי לשום ממונא:

(א) [לעיל סא';] (ב) [לעיל
בר"ך וברא"ש]; (ג) [לעיל
ואינו לא ידעו כי"א בר"ך
וברא"ש]; (ד) שבת קנ"ג;
(ה) [פי' דשם ה' דרש רק
ממי מעט עובדי כוכבים ורי'
במסו' כ"ב נה: ד"ה ר"א
וברא"ש דלפניהם היטב,
(ו) [בפ"ה טו. ע"ש]; (ז) [ועי'
תוס' כ"ב נה: ד"ה ר"א כו'
ובדלגלגל על סוגיא דהכא];
(ח) פסחים י. כ"ב נה:
טהרות פ"ו מ"ה; (ט) [ועי'
טהרות פ"ו משנה ד]; (י) כ"ל
ובדלגלגל הו' מזוג ושותה
א"י אפי' שבע השולחן מותר
ואיירי הכא שריא שותה
מיינו. שריא ועין בהר"ש
ס' טו,

הגהות הב"ח
(א) גמי' ההוא אשתמוטא.
כ"ב ע"ל פ"ב ר"י חותם
עובד כי הא' ההוא כרע
ע"ש צ"ח רש"י ומוס':
(ב) רש"י ד"ה ואל' לית
וכי' דכיון דזהויל:
(ג) תוס' ד"ה (בדק'
הקודם) מאי דעמיה וכו'
(ד) דמי' דהיינו כ"ל
ותיבת זה נמחק: (ו) ד"ה
שעת וכו' שמפליג דמי
ובדלא אמר לו הו'
מזוג ושותה אי גמי
שאפילו על השולחן
מותר והבא מיידי שכל
א' שותה מיידי הס' ד:

מוסף רש"י
אם נתפס עליו כנגב.
אם עובד כוכבים מלגלג הוא
יש חתם שופני העיר
עליו ואם יתלכחו עובד
נתפס עליו כנגב. שרי.
בשמיה ואם לאו אסור אף
בהנאה דודאי נגע [ועי'
(א)]. דהנכנס לבקעה. אי
הכנה שדות הסמוכים יחד
קרי בקעה (פסחים יח.
בימות הגשמים. הו'
בקעה רשות היחיד
לעומאה מפני שכבר נתת
הזרע ואין רשות לכל אדם
לכנס לה. וק"ל ספק
טומאה ברשות היחיד
ספקו טמא (שם). בשדה
פלוגית. כלומר בלחם
השדות ויודעין אנו בלחם
היא וכל שדה שדה
מקומות במתניה (שם).
במקום הלו. בנקעה זו
(שם). ספק ביאה טהור.
ר"א לא חשיב ליה ספק
טומאה אלא"כ נכנס לשדה
אכל אינו יודע אם האיל
אם לא. אכל השתא הו' ליה
ספק ספיקא (שם) היכא
דמספקא ליה אם נכנס
באותה שדה, ואם מתא
לומר נכנס ספק אם לא עד
מקום טומאה אם לאו
וספק ספיקא הוא וטוהר,
אכל היכא דליכא אלא ספק
מגע, דשפיעא ליה דנכנס
באותה שדה אלא שספק לו
אם נגע בקבר אם לאו,
מלך ספיקא הוא טמא
(רש"י ב"ב נה).